

Epizody

Jana Dohnalová

...na kolej, do hlubin študákovy duše...

Studentská kolej je většinou určená k odpočinku a studiu, ale ruku na srdce, kdo z nás byl na takové koleji a opravdu tam odpočíval nebo studoval? Většina z nás je někde poprvé mimo dosah rodičů na delší dobu a to je ten správný čas popustit ducha bujně fantazii nejrůznějších lumpáren. Je vědecky dokázáno, že studenti vymýšlejí lumpárny podle typu oborů kterými se zabývají, dá se tedy podle typu spáchaného přestupku přesně vystopovat, co ten konkrétní člověk studuje. Tak studenti zemědělské fakulty převážně experimentují s pěstováním nejrůznějších rostlin v kolejních podmínkách, jako například pěstování marihuany ve skříni na šaty. Studenti elektrotechnické fakulty zase vynalezli geniální systém, jak obelstít kolejní telefonní automat, tím, že vytvořili speciální čipovou kartu, která byla de facto nekonečná, provolali jste určité minuty, kartu vysunuli, zasunuli a měli jste na ní stejný počet minut, jako na začátku aniž jste si museli koupit novou kartu. Studenti ekonomiky hbitě dodali systém, jak tento nápad výhodně zpeněžit. Je ale obecně známo, že nejvynalézavější a nejkreativnější jsou, jak jinak, studenti uměleckých oborů a fakult. Vybrala jsem namátkově tři obory z Pražské AVU a FAMU. Tyto příběhy se skutečně staly a jen potvrzují výše uvedenou studii. Tito lidé jsou dnes známými filmaři a výtvarníky, proto jsem jejich jména pozměnila.

Studenti akademie výtvarných umění. Typičtí estéti, kteří jdou někdy za krásnem přes mrtvoly. Stejně jako student Honza. Nejvíce mu vadila kolejní šedivost a uniformnost. Ničila jeho jemnou duši budoucího bytového designera natolik, že se rozhodl jednat. Sotva dostal nějaké peníze, nakoupil tapety značky HAWAY, umělé květy a hlavně asi tři kbelíky růžové barvy PINK Akrylátu, začal bojovat s kolejní tuctovostí, nejprve přelepením tapet, poté připevnil tavnou pistolí na stěny umělé květy a pak přetřel nábytek na růžovo, zabralo mu to asi týden tvrdé práce, ale výsledek stál za to, jeho pokoj dostal neskutečně exotický nádech, Honza vyvěsil dole na informační nástěnkou hned vedle vchodu, fotografii svého díla s tím, že pořádá den otevřených dveří a za mírný poplatek může přetvořit design pokoje i komukoli dalšímu. Zájem byl veliký a Honza měl více kšeftu než ledaktera renomovaná designérská firma. Zprávy o novém vzhledu pokojů na šestém patře se rychle šířily. Netrvalo dlouho a dolehly až k uším kolejních správců, lidí většinou bez valného výtvarného cítění, ale dokonce je zaujal vyvěšený plakátek na informační nástěnce natolik, že i oni lidé bez zájmu o výtvarné umění, se přišli podívat, o dni otevřených dveří, do Honzova pokoje. Oslnilo je nepřeberné množství barev, květů, tvarů...na první pohled krása celého šestého patra, které se zcela vymklo šedivé uniformitě a vykročilo vlastním směrem. Navíc jim Honza udělal i odbornou přednášku o nebezpečí šedivého hnusu na estetické cítění. Kolejní rada ale v celé věci spatřovala naprosto jiné nebezpečí, nebezpečí rebelie, říkali si, že když to tak nechají, za chvíli se to rozšíří a všechny patra budou chtít vypadat jako tohle. Honza tedy musel ještě před vyloučením z koleje dát všechny pokoje do původního šedivého hnusu, na vlastní náklady samozřejmě. Neskonale při tom trpěl, musel přece dávat dolů všechny ty barevné květy, tapety s papoušky a plameňáky, let lampou opalovat z nábytku růžový akrylát. Neustále při té činnosti musel požívat nějaký alkohol, aby to vůbec psychicky přežil, jednou se mu tuším rozlila na zem vodka, kterou zrovna popíjel, alkohol se vznítil od let lampy na opalování nábytku a Honza skončil v Motole s těžkými popáleninami. Jak vidíte není tudíž vůbec

nadnesené, to, co jsem uvedla na začátku, totiž, že jsou tito lidé schopni jít za krásou přes mrtvolu, mnohdy i přes své vlastní.

Studenti katedry animovaného filmu. Tihle studenti rádi dávají neživým věcem pohyb a nezřídka kdy k pobavení sebe i ostatních. Tomáš byl student prvního ročníku animace na FAMU, krásně maloval a škola ho trochu nebavila tím, že dostával předkreslené obrázky, které měl rozpohybovat, vždycky si chtěl dělat vlastní filmy a projekty a škola ho tak trochu obtěžovala a svazovala. Tak se realizoval alespoň na koleji. Jednou nám vyměňovali toalety, tedy keramické záchodové mísy, pro upřesnění, za nové. Ty staré byly uskladněné dole pod schody a čekaly na odvoz. Tomáš, když tu hromadu záchodků uviděl, hned dostal dobrý nápad, jak toho využít a ještě se pobavit. Spolu s dalšími kolegy ze stejné katedry vzali jeden keramický záchod a přenesli jej na svůj pokoj, kde společně bydleli. Tam odklopil víko nádržky na vodu, která se nacházela v zadní části za mísou, pokusně do ní nalili vodu, aby zjistili, jestli neprotéká a ke své veliké radosti zjistili, že né. Tak do ní pak nalili celý kýbl, vzali pak ve čtyřech záchod s naplněnou nádržkou na vodu, přenesli jej k jednomu ze sousedních pokojů na patře, postavili záchodek za dveře, tak aby odtoková roura mířila po otevření dveří přímo do pokoje, kde bydleli toho času studenti katedry střihu, a zaklepal na dveře. Otevřít jim přišel student Víťa jen tak v teplákovce a pantoflích, tázavě na ně hleděl v době, kdy Tomáš zmáčkl páčku pro spláchnutí a Víťovi nahrčel do pokoje asi kýbl vody. Jeho pantofle byly náhle mokré a stál po kotníky ve vodě, jeho výraz se změnil z tázavého v nechápavý a animáci s řehotem utíkali bez většího vysvětlování do svého pokoje, zabouchli dveře a připravovali se na další akci. Znovu naplnili nádržku a přenesli záchod k dalším dveřím na patře, postupně tak za večer vysplachovali skoro všechny sousední pokoje, kde za sebou nechávali vypleštěné pohledy jejich obyvatel. Vždy se jim ale podařilo hbitě utéct a zabarikádovat se ve vlastním pokoji. Huronský smích nebral konce a jak se říká s jídlem roste chuť a tak zase naplnili nádržku ale tentokrát jí vynesli o několik pater výše, kde bydleli studenti práv, nepostavili jej za dveře pokoje, ale za dveře výtahu, počkali si, až někdo pojedou do tohoto patra, protože právníkům právě skončila poslední přednáška a vraceli se domů. Právníci totiž vždycky studují o něco déle než ostatní studenti a vrací se na kolej až pozdě večer, zatím co ti ostatní studenti už dávno“ odpočívají a studují“. Dveře výtahu tentokrát otevřela mladá jemná studentka práv, když jí natekl kýbl vody do značkových drahých lodiček od Armánieho, začala nepříčetně ječet. Současně s tím se dole ozvalo zajiskření a zapraskání, to jak se voda někde dostala do elektrického zařízení výtahu a ten naráz zkolabovat. Nefunkčnost výtahu nahlásili na vrátnici, další studenti práv, kteří na něj dole marně čekali, vrátný i správce koleje vydali do vyšších pater zjistit příčinu celé té závady. Našli akorát zmáčenou studentku práv, která vyhrožovala žalobou, podle některého z paragrafů o obecném ohrožení. Výtržníci už byli ale nenávratně pryč. Mokré stopy, je pak bezpečně vedly do pokoje animátorů. Zaklepal na dveře, otevřít jim přišel Tomáš s mopem v ruce, jako by je čekal, řekl jim, že chtěl zrovna za nimi jít si ztěžovat, protože tu nějáci blbci pobíhají se záchodem a vysplachovávají pokoje. Vyděl jak oba překvapeně hledí, vrátný i správce, kteří si mysleli, že jdou najisto, podle mokrých blátivých stop, jenomže jak to tak vypadalo, ti chudáci uvnitř, jsou také jen pouhou obětí zloducha. Ujistili se, že tito dotyční opravdu nevědí, kdo tyhle zlotřilosti dělá a pak odešli pátrat do ostatních pokojů. Když se za nimi zavřely dveře, kluci animáci zhodnotili akci jako velice úspěšnou, museli ale uznat, že s tím výtahem to byla přece jen fatální chyba, kdyby se jí nedopustili, mohli teď třeba ještě vyplachovat patro ekonomů a jiných kravaťáckých oborů, které jim lezly na nervy svou strohostí a zcela odlišným smyslem pro humor.

Studenti dokumentárního filmu. Tihle studenti mají rádi všechno akční, co fascinuje, pobuňuje, no zkrátka nenechá vás jen tak v klidu, někdy Vám dokonce tuhne krev v žilách. Robert studoval Dokument také na FAMU a později proslul mnoha kontroverzními filmy o romské menšině v Čechách i dokumenty o politických skandálech. Kolem třicítky pak přišerně ztloustl a přestal být definitivně tím atraktivním, přitažlivým klukem s kamerou na rameni. Tím byl v době, kdy bydlel na koleji Otava na Jižním městě a možná díky své vizáži vedl i trochu zhýralý život studenta s talentem, který nemusí dělat nic a všechno mu jde tak nějak samo. Kšeftů měl v té době už také dost a jako poloviční zaměstnanec v ČT si nepřišel ani na malé peníze. Netřeba připomínat, že si dívky u jeho dveří téměř nepřetržitě podávaly kliku, na denním pořádku byli bujaré pitky a večírky, zkrátka žil si jako paša. Jednou však Robert výjimečně netoužil po dámské společnosti a zašel na kus řeči do pokoje animáků, ti zrovna přinesli z barrandovského fundusu pušku, brokovnici, se zalitou hlavní, takže nebyla funkční, ale jinak měla všechno, jako opravdová . Měli totiž domácí úkol, naanimovat s puškou školní etudu, což nebylo nic neobvyklého, takové úkoly dostávali každou chvíli a také si na kolej nosili prapodivné rekvizity. Robert s animátory popíjel asi do půlnoci, když dostal ďábelský nápad, řekl oběma spolužákům, že si na chvíli brokovnici půjčí. Značně ovíněný pak kamsi vyrazil do tmy, bylo asi jedna v noci, když přišel na kolejní vrátnici, namířil na plešatého dědka vrátného, který měl noční službu a zařval „Naval prachy, hajzle“. Zkoprnělý vrátný se nevzmohl ani na pípnutí, hleděl do těch dvou černých otvorů hlavně a pak se mu na kalhotách objevila mokrá skvrna, od toho, jak se strachy pomočil. Robert mohl klidně mít s přepadení vrátného pěkný malér, ale jak už jsem výše podotkla, byl díky své vizáži a talentu dítkem štěstěny, kolejní vrátný byl totiž gay a Robert se mu stejně, jako všem těm dívkám strašně líbil, kolikrát ho zval k sobě na čaj, hlavně v noci, kdy kolej utichne a on se cítí ve své budce vrátnice tak strašně osamělý, Robert slíbil, že ho někdy v noci určitě navštíví. Chudák vrátný si asi jeho návštěvu představoval zcela jinak, nicméně to Robertovi prominul, jako klukovinu, i když se pak na něho ještě dlouho hněval, a s dalším pozváním na noční návštěvu otálel nejméně rok.